

Věra Velínská se narodila 6.9. 1935 jako třetí dítě do mlynářské rodiny Pekařů. Rodina pocházela z Oštovic u Sobotky a již předchozí generace se věnovali mlynářskému řemeslu. Dědeček Josef si se svým synem také Josefem (* 1899, vyučený mlynář a pekař, za 1.světové války v Dolomitech v Itálii) pronajali mlýn Lejkov, ležící mezi Byšicemi a Liblicemi v době hospodářské krize. Majitelem byl nejprve liblický hrabě Kristián Thun von Hohenstein, který mlýn pro

dal řediteli Zbrojovky Brno Dr.Ing. Eduardu Outratovi a Ing. Emilu Švecovi. Noví majitelé slíbili pozdější odprodání mlýna rodině.

tatínek Josef Pekař

Mlýn Lejkov

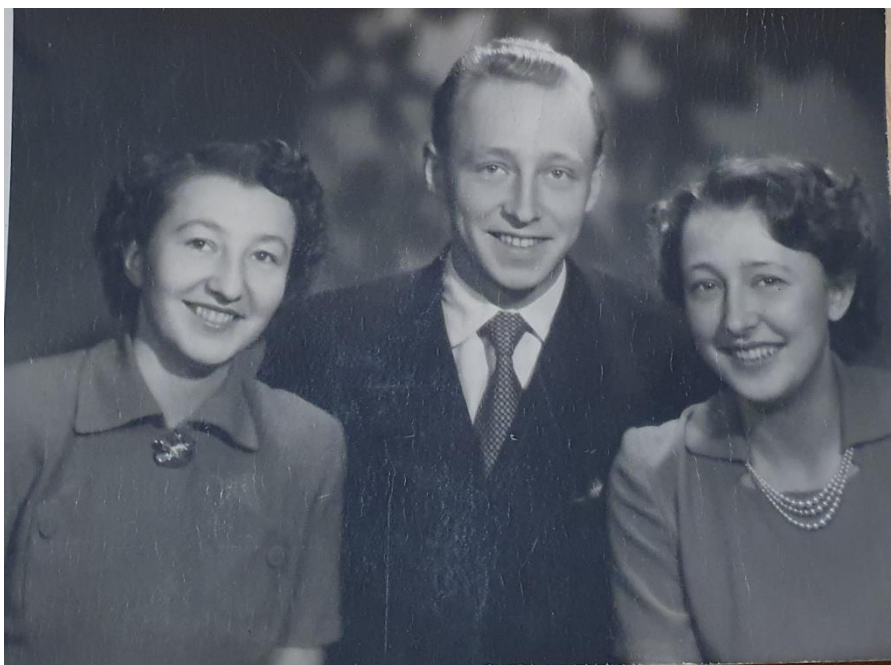
Firma Pekař si brzy vybudovala dobré jméno v širokém okolí. Neorientovala se jen na selské mletí, ale mouka byla dodávána do cukrářských a pekařských provozoven i do Prahy. Věra vzpomíná na idylické dětství ve mlýně s přísným dědečkem a veselým tatínkem, hodnou maminkou a staršími sourozenci Zdeňkem a Martou. Do základní školy chodila v Liblicích a Byšicích. Jako malá holka zažila druhou světovou válku. V jejím vyprávění se proto vzpomínky na ni musely objevit- zakázaný poslech londýnského vysílání, proměňující se kolony zajatců, které kolem mlýna procházely. Škola byla na konci války pro děti zavřená a žáci se scházeli na výuku po pohostinstvích. Jako desetiletá zažila vzrušenou atmosféru května 1945 , nálet na Byšice a osvobozením Rudou armádou, jejíž vojáci byli k nelibosti tatínka ve mlýně ubytováni. Tatínek byl za války dvakrát zatčen za tzv. mletí na černo. Potravinami pomáhal také řepínským partyzánům. Pro mouku si do mlýna přijížděly i slavné osobnosti jako herec Jaroslav Vojta a sportovní komentátor Josef Laufer.

Po válce rodina mlýn odkoupila od Ing. Outraty, který byl během války v Londýně ministrem v exilové vládě E. Beneše. Převod majetku však díky únorovým událostem 1948 nebyl zapsán do katastru. Po únorovém převratu byl mlýn zabaven a státem, pak opět vrácen, aby o mlýn rodina definitivně přišla v roce 1949. Otec byl obviněn ze založení požáru mlýna v srpnu 1949. Naštěstí se po třech měsících vrátil a obvinění byl zproštěn, pravděpodobně i díky svým známostem a odbojové činnosti za války. Věra byla při jedné z návštěv vyslýchána.

V této složité době začala studovat gymnázium v Jičíně, kde bydlela u své babičky- maminčiny matky. Studium přerušila reforma středního školství Zdeňka Nejedlého, která některé typy škol zrušila. Věra si dodělala maturitu v roce 1952 na Obchodní škole v Mělníku, což pro ni jako dceru mlynáře a kulaka nebylo jednoduché. Rodina se musela vystěhovat z areálu mlýna do sousedního domu. Mlýn se stal majetkem národního podniku Geoindustria. Bývalý majitel mlýna Eduard Outrata byl odsouzen v procesu s Rudolfem Slánským v roce 1954. Po studiu dostala Věra umístěnku do chemičky v Ústí nad Labem, ale díky těžké nemoci se směla vrátit a po uzdravení ji známí otce našli práci v Akademii věd ČR v Praze.

Věra s rodiči na mělnickém vinobraní 1946

Věra vpravo se sourozenci

V roce 1956 se vdala a s manželem, dcerou a synem žila v Tišicích až do roku 1964, kdy se přestěhovala zpět k rodičům do domu, který rodina obývá dodnes. Za prací dojížděla do Prahy, nejprve do AV ČR a pak do n.p. Geoindustria, kde pracovala v kanceláři. Její rodiče neměli nárok na důchod, a tak do pozdního věku pracovali. Tatínek až do svých 85. narozenin v různých zaměstnáních - Elektrárně Mělník, na stavbě u Škody Mladá Boleslav, v Geoindustrii jako vrátný od roku 1964 ve svém mlýně. Zemřel v roce 1987, maminka o pět let dříve.

rodiče v pozdějším věku

Paní Věra brzy ovdověla a celý život se věnuje své rodině. V roce 1990 se objevil u paní Velínské advokát potomků Eduarda Outraty s oznámením, že dům a areál bývalého mlýna patří jeho klientovi. Rodina se s nimi dva roky soudila a nakonec jí byl v restituci majetek navrácen. Zdevastovaný mlýn prodala a v domě vedle bydlí dodnes. Dnes tzv. Modrý mlýn vlastní rodina Mejstnarových, která ho již 15 let postupně rekonstruuje.

